

Herman Sandman - Bob Dylan: Kovvie in 't Zielhoes

Zo schrijft de een over een optreden van [Paul Simon in Haarlem](#), schrijft een ander over [Bob Dylan die niet in Haarlem](#) optrad en word je gewezen op het verhaal van Herman Sandman over een fietsende Dylan in het noorden van Groningen

Herman Sandman:

Bob Dylan, dé Bob Dylan, bracht tijdens Europese tournees wel eens een bezoekje aan het noorden van Groningen. De beroemde Amerikaanse singer/songwriter ging dan fietsen in de buurt van Noordpolderzijl. Hij vond het Hogeland mooi. De streek, het landschap, deed hem denken aan het gebied waar hij vandaan kwam, Duluth, Minnesota.

Het klonk te mooi om waar te zijn. Tot ik enkele weken later met Douwe van der Bijl in café *De Drie Uiltjes* zat. Douwe toonde zich een Dylan-fan en ik vertelde wat ik had gehoord.

'Hm,' zei hij.

Daarop kwam hij met een nog mooier verhaal.

Henk Scholte, onze Henk Scholte, in stad en ommeland bekend als verhalenverteller en folkzanger, was op een goede dag in Noordpolderzijl en stapte 't *Zielhoes* binnen.

'Hou is t?' vroeg Henk aan de waard, de fameuze (inmiddels overleden) Siert van Warner.

'Rustig,' was het antwoord, 'd'r zit allenig n gekke Amerikoan aan de bar kovvie te drinken.'

Waarop de blik van Scholte richting hoek van de bar ging en hij bijna een hartverzakking kreeg.

Bob Dylan.

Scholte begon vervolgens tegen de kroegbaas uit te varen: 'Dat is gain gekke Amerikoan. Waist die wel wel dat is??!! Dat is Bob Dylan!!!'

Van Warner was bepaald niet onder de indruk: 'Dat kin mie hailemoal niks schelen. As hai zien kovvie moar betoalt.'

Deze anekdote verscheen in *Kleintje Boek & Wereld*, uitgegeven door AFDH Uitgevers, Enschede/Doetinchem 2015.

Op zijn blog publiceerde Sandman in 2015 deze anekdote in het Engels. Met een extraatje. Als journalist wil Sandman natuurlijk weten of het verhaal wel op waarheid berustte. De eenvoudigste manier om daarachter te komen, was een berichtje aan Bob Dylan sturen.

Na een tijdje kwam het antwoord. Van meneer Dylan zelf.

[...] I remember riding past places with names like Usquert, Stitswerd en Zandeweer. We had coffee in a café with a strange owner. He just sat there. But you know, I still liked it there, because it was the first place where people didn't gaze at me. As I was paying for the coffee I sensed that he didn't trust me at all, not knowing who I was. And yes, you are right: next, a white bearded man came in. A fifty- year old Jesus lookalike with a hangover. 'A druid', I guessed. [...]

Het volledige verhaal is hier te vinden:
<http://herman-sandman.blogspot.com/2015/02/bob-dylan-loves-cycling-in-holland.html>

Nu we toch bezig zijn. Er doet een verhaal de ronde dat een mevrouw een strandwandeling maakte in Oostende. Ze ontmoet een meneer. Ze raken in gesprek en gaan uiteindelijk koffiedrinken. Die meneer was Bob Dylan.

Of die mevrouw zich even wil melden.

1992. Duinkerken. Anneke Hoftijzer en Bob Dylan

4 augustus - Een dag later:

Riep ik gisteren op tot een speurtocht in Vlaanderen, vandaag kan iedereen weer rustig naar huis.

Een paar uur naar de oproep meldde Martin Smit dat de mevrouw in kwestie Anneke Hoftijzer heet. Zij kwam Bob Dylan in 1992 tegen in Duinkerken. Niks Oostende.

In het boek *Encounters with Bob Dylan. If You See Him, Say Hello* (Humble Press, San Francisco, 2000) staan een veertigtal toevallige ontmoetingen met Dylan, soms met fotografisch bewijs.

Ook het verhaal van mevrouw Hoftijzer staat in dit boek. Zij vertelt dat ze in 1992 tijdens een wandeling door Dylan werd aangesproken met de vraag of zij de jongeman die foto's van hem maakte, wilde vragen daarmee te stoppen. In de veronderstelling dat de jongeman bij mevrouw Hoftijzer en haar zus hoorde. Als duidelijk is dat de fotograferende jongeman niet bij de twee zussen hoort, biedt Dylan zijn excuses aan en nodigt hen uit voor een drankje.

Als mevrouw Hoftijzer na 25 minuten opstaat om afscheid te nemen, staat ook Dylan op, kijkt haar aan en zegt: 'You know, I really like you.'

In de woorden van mevrouw Hoftijzer: 'Then he kissed both my hands and bid us farewell. I have to say, it took me several weeks to get over it.'

Dat ze vier jaar later Dylan tegen het lijf loopt tijdens een wandeling in Magdeburg is een ander verhaal.

Zie ook:

<http://rozenbergquarterly.com/paul-simon-en-de-lage-landen/>

<http://rozenbergquarterly.com/bob-dylan-in-haarlem/>